

haardere end Arbejdsgiverne, men at man nu syntes at ville gaa den omvendte Vej. Jeg maa med Hensyn til dette Spørgsmaal sige, at jeg tvivler om, at § 3 er den bedste Form for den Garant, som de ærede Forslagsstillere ønske. Allerede de 500 Kr., der ere satte som Maksimum, forekomme mig ikke at være heldige; det kan have sin Betydning, hvor Arbejdet er af mindre Omfang, hvor 500 Kr. spille en Rolle, men staa vi overfor et Arbejde paa en Millions Værdi eller flere Millionsers Værdi, Stationsbygninger og Jærnbaneanlæg f. Eks., saa spiller saadan Bøde ingen Rolle. Jeg tror, at vi der skulle en anden Vej. Jeg erkender, at det næppe vil være muligt paa dette Forslag at komme ind paa denne Vej, men Vejen skulde være at komme ind paa en Lovgivning om Boldgiftsretter. Jeg tror, det er ad den Vej, vi skulle løse Konflikterne mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne. Hvis man havde saadanne Boldgiftsretter, vilde man ogsaa saa meget lettere kunne holde paa den Forpligtelse, man derved paalagde Staten. Hvis der var Tvivl om, hvorvidt nogen betalte Minimumsdaglønnen, hvis det var Dagslønsarbejde eller Minimalafkørdprisen, hvis man havde Akkordarbejde, saa vilde man, hvis man havde Boldgiftsretter der have en Instans, man kunde gaa til, som jeg tror var bedre end juridiske Domstole og Straffebestemmelserne her. Smidder tid erkender jeg, at det vil være for vidtløftig ved dette Lovforslag at optage det store Spørgsmaal angaaende Indretningen af Boldgiftsretter med Deltagelse fra Statens Side og med forbindelse Virkning over for de interesserede Parter. Men jeg skal henstille til de ærede Medlemmer, som saa med denne Sag at gøre, at tænke over, om det ikke var muligt allerede her at komme lidt ind paa dette og maatte tage dette Spørgsmaal frem. Men det, jeg kom bort fra, og som jeg vilde have jagt til det ærede Medlem i Anledning af den Frygt, han nærede for, at Arbejdsgiverne nu kom nederst, og at Arbejderne skulde blive begunstigede, var, at det forekom mig noget søgt. Jeg erkender, som ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Øde Valgkreds (Hørdum) gjorde, at begge Parter i Arbejdsforholdet bør være stillede lige og have lige Adgang til at faa Ret, men jeg maa dog tilføje, at hvis der er Fare for, at en af Parterne skulde blive prægraveret, saa bliver det ikke Arbejdsgiverne. Sagen er i Virkeligheden den i det praktiske Liv, at der ere Arbejderne de smaa; der ere Arbejdsgiverne i alt Fald de

sten al Tid den stærkeste. Jeg tror ogsaa, at Erfaringen om Arbejdskampene baade dem her i Landet og dem, vi have set i de store Lande, viser os, at Kapitalen som Regel, hidtil i alt Fald, har været den stærkeste i Forholdet mellem Kapital og Arbejdere. Skulde det virkelig hende, at man en enkelt Gang gjorde lidt mere for Arbejderne end for Arbejdsgiverne, tror jeg ikke, at den Ulykke var stor. Jeg tror, at man kunde dermed maatte opheve lidt af det Misforhold, som er mellem de to Magter, der strides, nemlig Kapital og Arbejdere. — Blandt de mange Indvendinger, som det ærede Medlem fra Aalborg gjorde, var ogsaa den, at Arbejdstiden var begrænset, men jeg siger, det er ikke rigtigt. Der staaer ikke i dette Forslag, at Arbejderne maa ikke arbejde ud over 10 Timer, men der staaer, at hvis de skulle arbejde mere end 10 Timer, skulle de have en vis Betaling derfor. (Bramsen: § 2!) Det ærede Medlem henviser til § 2, men jeg kan ikke se, at der i § 2 er fastsat noget om, at de ikke maa arbejde over 10 Timer. Der staaer, at den normale Arbejdstid maa ikke beregnes til over 10 Timer daglig, fraregnet Spise- og Hviletid, men der staaer lige i Forvejen: Ugeledes fastsættes en Minimalløn pr. Time for Overarbejde samt Søn- og Helligdagsarbejde, det vil altsaa sige, at Entreprenøren kan meget godt paa Grundlag af dette Forslag lade sine Arbejdere arbejde 12 Timer. Der ligger ikke noget Kontrakt- eller Lovbrud i, at han faar sine Arbejdere til at arbejde 12 Timer, men der staaer, at hvis han forlanger, at de skulle arbejde ud over 10 Timer, skal der sikres dem en vis Betaling derfor, som er højere end den ordinære; saaledes er Forholdet alle Vegne; hvor der forlanges, at der skal arbejdes ud over den normale Arbejdstid, forlanges der en ekstrordinær Betaling derfor. Andet staaer der ikke deri. Jeg kan derfor ikke se, at den Frygt, som det ærede Medlem nærer for, at vi her komme ind paa at fastsætte en Normalarbejdstid, er berettiget. Det siger kun, at naar der forlanges en ekstralång Arbejdstid, skal der gives Ekstrabetaling. Det er et rigtigt Forhold, og et Forhold, som er indført i mange Lag og Forretninger. Jeg kan altsaa ikke være enig med det ærede Medlem, der har fundet, at dette Forslag er saa forstrækkeligt og til Dels samfundsskyrtende. (Afbrydelse af S. Hage). Det ærede Medlem siger, at det er at ombanne Samfundet. (S. Hage: Det er Konsekvensen!) altsaa at det kan blive farligt. Det, der for mig er Hovedsagen lige overfor den Kritik, som er rettet mod Forslaget